

DE LAATSTE EER VOOR MAMMA MAGDALENA

Toneelspel voor dames

door

ARIE GRENDEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LAATSTE EER VOOR MAMMA MAGDALENA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ARIE GRENDEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Lida - oudste dochter

Hilda - twee jaar jonger dan Lida

Mona - twee jaar jonger dan Hilda

Petra - acht jaar jonger dan Mona

De geest van Mamma Magdalena

DECOR:

Het toneel stelt de rouwkamer voor van een crematorium. Achter een gordijn staat de kist van Mamma Magdalena. Een klein gedeelte daarvan is zichtbaar. Er staan een paar bloemstukken.

Een grote leunstoel staat achter op het toneel met de rug naar het publiek. Verder staat er een lage tafel met wat rechte stoelen.

Als het doek opgaat staan Lida en Hilda bij de kist en schikken wat aan de bloemen. Na een korte stilte zegt:

Lida: Heb jij enig idee of Mona en Petra nog komen?

Hilda: Geen idee. De laatste keer dat ik Mona gezien heb is geloof ik al vier jaar geleden. Ze was toen net gescheiden van die Surinaamse jongen. Hoe heette die ook weer.

Lida: Iets van Humphry. Was het geen Humphry?

Hilda: Humphry, Humphry? Nee, nee, Harry. Harry, ja, nou weet ik het weer. Harry. Heeft al met al ook niet zo lang geduurd. Twee jaar? Was het geen twee jaar?

Lida: Zo iets ja. Ik weet het niet precies meer. God nog toe, wat kreeg ze een ruzie met ma toen ze met die knaap aan kwam zetten.

Hilda: Ma moest nodig wat zeggen.

Lida: Dat was het hem juist. De pot verweet de ketel. *(tegen de kist)*
Hè moe?

Hilda: Hoezo?

Lida: Dat weet jij toch ook nog wel. Die affaire met die Italiaan.

Hilda: Jezus ja. Benito! Mussolini noemden we hem. Daar kon ze toch zo kwaad om worden en wij maar lachen. Die kleine Petra snapte er geen moer van. Hoe oud was ze toen ook. Een jaar of acht denk ik. Zij vond hem, dacht ik, wel leuk.

Lida: Geen wonder. Ze kreeg altijd cadeautjes van hem. Tot mamma hem snapte met Petra op schoot en hij met zijn hand onder haar rokje zat te friemelen. We hebben hem samen de deur uit geflikkerd. Eén van de weinige keren dat we het volledig eens waren. Ik stond toen net een jaar voor de klas en had net zoiets meegemaakt met een collega.

Hilda: En heeft dat je weerhouden om ooit...

Lida: Om ooit te trouwen? Ben je gek. Nou ja. Laten we zeggen... Het doet er ook niet toe... Hoe is het eigenlijk met Renate?

Hilda: Waarom vraag je dat? Je bent er nooit zo nieuwsgierig naar geweest. Sterker nog. Je hebt je er nooit wat van aangetrokken.

Lida: Ik zat toen zelf in een wat moeilijke periode. Dat weet jij ook nog wel Hilda. *(ze schikt wat aan een vaas bloemen)*

Hilda: Toen, toen, toen. Wie niet. Jij met je school, Mona met haar neger, de kleine Petra met haar zangcarrière en moeder....

Lida: Ja moeder. Waar zat die niet mee.

Hilda: En wie had er dan nog oog voor een ongehuwde zuster met een ongelukkig kind. Overigens gaat het goed met haar. Ze zit nu in een gezinsvervangend tehuis en is daar voor zover ik weet heel gelukkig.

Lida: Gut ja. Natuurlijk. Zij wordt ook ouder.

Hilda: Wat je zegt. *(de deur gaat open en Mona stormt binnen)*

Mona: Hallo, hallo... *(ze schrikt als ze de bloemen ziet)* Verdomme, laat ik de bloemen in de auto liggen. Ben zo terug. *(terwijl ze weggaat)* Is Petra er nog niet? *(ze is al weg)*

Hilda: Die Mona verandert geen steek.

Lida: Gelukkig is ze nou weer clean.

Hilda: Voor zo lang als het duurt.

Lida: Hilda! Niet zo cynisch.

Hilda: Nou zeg. Neem me niet kwalijk. Drank, drugs en rock en roll. Onze Mona heeft het hele rijtje afgewerkt.

Lida: Voor zover ik weet is ze er nu toch mooi vanaf.

Hilda: 't Is te hopen. Hoeveel houden het vol. Ik heb er te veel zien terugvallen.

Mona: *(is net weer binnengekomen)* Terugvallen? Hebben mijn geliefde zusters het over mij? Jullie zusje is clean en blijft clean dames. *(is tot bij de kist gekomen)* Hè moe. Jouw lieve Mona is een braaf meisje geworden. *(tegen de anderen)* Is er ergens nog een vaas of leg ik ze los op de kist?

Lida: Daar achter staan nog lege vazen, als die tenminste groot genoeg zijn. *(venijnig)* Maat houden is nooit je sterkste kant geweest.

Hilda: Lida!

Mona: Laat maar Hil. Ze heeft nog gelijk ook. *(ze schikt de bloemen in de vaas)* Water hoeft er niet in. Ze worden toch niet bewaard. De laatste eer zullen we maar zeggen. De laatste eer voor onze lieve moeder. *(ze staan nu alle drie bij de kist met de rug naar het publiek, draaien zich tegelijk om, kijken elkaar aan en beginnen te lachen. Het lachen gaat bij Mona over in een min of meer hysterisch gesnik)*

Hilda: *(slaat een arm om haar heen)* Kom nou maar. Zo'n goede band hadden jullie nou ook weer niet.

Mona: *(nog steeds snikken)* Misschien juist daarom.

Lida: *(haalt wat Kleenex uit de doos die op het lage tafeltje staat)*

Hier, snuit je neus en droog je tranen.

Mona: *(neemt het aan en doet wat haar gezegd wordt. Kijkt naar de doos Kleenex)* Ze hebben wel overal aan gedacht hè?

Lida: Ja, het is een prima uitvaartvereniging.

Mona: Wat een rotwoord vind ik dat toch. Uitvaartvereniging. Doet me denken aan de V.O.C.

Lida: Dan stond jij zeker net bij de Schreierstoren.

Hilda: Zo kan ie wel weer. *(ze gaat zitten evenals Mona)*

Mona: Welke muziek wordt er gespeeld? Had ze zelf al wat uitgekozen? Wat draaide ze de laatste tijd? Lida, weet jij dat?

Lida: Zo vaak kwam ik er nou ook niet. Ze draaide meest van die

hopsasamuziek en westernmuziek, ja, de laatste tijd was het vooral westernmuziek. Ze was ook nog op line dansen voor bejaarden.

Mona: (*proest het uit*) Ma op line dansen voor bejaarden. Moeten we maar wat draaien van Saskia en Serge. Die zijn ook op de western toer.

Hilda: Nee zeg, alsjeblieft. We hebben trouwens een lijst gekregen met aanbevolen nummers als je zelf niets wist en Lida heeft wat uitgezocht.

Lida: Ja, iets van Mozart en Chopin en op het eind een koor, maar ik weet niet meer welk. In ieder geval een mannenkoor.

Mona: Allicht.

Hilda: (*begint te lachen*) Nou zeg. Heb jij dat uitgezocht Lida? Prachtig hoor. En wat zingen ze? Wien, Weib und Gesang?

Lida: (*verlegen en ook bits*) Nee natuurlijk niet. Ik weet niet meer precies. Het leek me iets kerkelijks.

Mona: Toe maar, nog iets kerkelijks ook. Protestans of katholiek?

Hilda: Iets katholieks lijkt me wel toepasselijk. Ze heeft nog eens zo'n periode gehad, weet je nog wel Lida?

Lida: (*bij de kist*) Ja, daar weet ik alles van. Nou ja, alles. Maar toch wel wat, hè moe?

Mona: Wat weet jij daar dan wel van?

Lida: Genoeg Mona, genoeg.

Mona: (*nieuwsgierig*) Vertel, vertel.

Lida: Nee.

Mona: Doe niet zo flauw.

Lida: Nee.

Hilda: Laat haar maar Mona. Als ze niet wil doet ze het niet. Dat weet je toch. Is altijd al zo geweest. (*er valt een korte stilte*)

Waar blijft Petra toch. Ze komt toch wel? Weet ze waar het is?

Lida: Ja natuurlijk. Ze heeft me nog een e-mail gestuurd, maar ze had gister een première en het kon wel eens laat worden. We hebben nog wel even tijd.

Mona: Neem jij je kleine zusje maar weer in bescherming.

Lida: Ik neem haar helemaal niet in bescherming.

Hilda: Ja, dat doe je wel Li. Dat heb je altijd gedaan. Vanaf het begin af aan. Het leek wel of het je eigen kind was. Toen Petra geboren was telden wij niet meer mee.

Mona: Dat is waar. Wat heb ik die kleine vaak verwenst.

Hilda: Je was gewoon jaloers. Jij was tot dan toe de jongste geweest en toen kwam er na acht jaar zo'n kleine schreeuwlelijk bij en als het nou nog een jongen was geweest, maar nee hoor, weer een meid.

Mona: En mij is nooit verteld wie de vader was.

Hilda: Mij trouwens ook niet. Lida, wist jij het? Jij was de oudste. Jij was net naar de MAVO Mona en ik zaten nog op de lagere school. En hoe lang was vader al dood?

Mona: Die heb ik geeneens gekend. Die was al dood voor ik geboren werd.

Hilda: Ik kan me hem ook niet herinneren.

Lida: *(tegen Mona)* Jij werd geboren in de nacht toen hij bij een ruzie in zijn stamcafé werd doodgeschoten. Mamma liep op het laatst en toen de politie aan de deur kwam met het noodlottige bericht begonnen bij haar de weeën en moest ze meteen naar het ziekenhuis. Tante Emma kwam zolang bij ons in huis en is net zo lang gebleven tot mamma en jij weer thuis kwamen, zelfs nog een paar weken langer tot ze sterk genoeg was om zelf het huishouden te doen. Daar zal ze trouwens haar handen aan vol gehad hebben met twee kleine kinderen en een baby. Ik ging net naar de kleuterschool, maar ze had jou toch nog thuis Hilda.

Hilda: En ik was niet de gemakkelijkste, heeft ze me vaak genoeg gezegd.

Mona: Financieel zal ze het ook niet gemakkelijk gehad hebben.

Lida: Voor zover ik weet had ze nog een som geld gevonden, die Pa ergens verborgen had. Waar hij het vandaan had of waar hij het voor nodig had weet ik ook niet. Hij was blijkbaar een scharrelaar, maar ze kon er in ieder geval even mee vooruit.

Hilda: Maar daarna begon de ellende pas goed.

Lida: Er moest tenslotte brood op de plank komen. Wij werden met z'n drieën op één kamer gelegd, zodat ze twee kamertjes over had en ze een soort kosthuis begon. Een kosthuis voor mannen natuurlijk.

Mona: Hoeveel hebben we er niet gekend.

Hilda: Praat me d'r niet van. Grote, kleine, dikke, dunne, bouwvakkers, handelsreizigers, kantoormensen. Ik weet er nog één, meneer Laporte, een soort deftige, dikke meneer. Jij was op Franse les, Lida, en noemde hem de Dikke Deur. We keken toen naar Pipo, weet je nog? Op een dag werd hij door de politie uit huis gehaald. Bleek hij een soort oplichter te zijn. Moeder kreeg ook nog geld van hem waar ze natuurlijk naar kon fluiten.

Petra: *(komt binnen met een arm vol bloemen, allemaal boeketten)* Hè, hè, toch nog op tijd lieve mensen. Ik dacht: Ik haal het nooit. Het is dat Peter me gebracht heeft.

Lida: Petra, rustig, rustig. Heb je niet wat overdreven met al die boeketten?

Petra: Overdreven? Voor mijn lieve moedertje zeker. Nee hoor schat. Ik had geeneens tijd om bloemen te kopen. Gisteravond première

gehad en toen de collega's hoorden waar ik vandaag naar toe moest gaven ze mij spontaan hun bloemen. Vandaar, het zijn zulke schatten. Lief hè. Zijn jullie er al lang? *(Hilda en Mona nemen de bloemen van haar over en rangschikken die in vazen.. Petra valt neer in één van de stoelen)*

Lida: Moet je niet eerst even naar de kist?

Petra: Is die nog open? Ik dacht dat ze dat niet wilde. Ze heeft altijd gezegd: Voor mij geen kijkdoos.

Lida: Is het ook niet. De kist is al dicht.

Petra: Nou dan.

Lida: Ach, ik dacht...

Petra: Jij dacht, jij dacht. Ik kan zelf ook denken zus. Al ben je twaalf jaar ouder, ik heb in die tussentijd ook leren denken. Misschien niet zo efficiënt als jij, maar toch Lida.

Lida: Nou, rustig maar, ik bedoel er niks lelijks mee.

Petra: Is maar goed ook.

Mona: *(nog bij de bloemen)* Hoe was de première?

Petra: Laaiend. Ze stonden op de stoelen.

Hilda: Ik wist niet eens dat je première had. Je houdt ons nooit op de hoogte. Ik wist wel dat je in een nieuwe musical zat, maar verder ook niet. Het meeste trouwens uit de krant. Petra van Laar in de nieuwe musical van Kees Zondervan. Hoe lang spelen jullie?

Petra: Twee maanden in Carré en dan het land in, naar de grote schouwburgen. Als je echt wil kan ik wel voor kaarten zorgen.

Lida: Wie is die Peter eigenlijk?

Petra: Peter?

Lida: Ja, Peter. Je zei dat Peter je naar hier gebracht heeft.

Petra: Oh, Peter. Hij is de regisseur. Ik was te moe om naar huis te gaan en heb vannacht bij hem geslapen. Vandaar.

Hilda: Ik dacht dat je met Jeroen was.

Petra: *(lacht)* Jeroen? Jeroen is al lang verleden tijd. Ik weet niet eens meer hoe hij er precies uitziet.

Mona: Kees, Christiaan, Bram, Jeroen, Peter. Ik kan het niet meer bijhouden. Wanneer begin je eens aan een serieuze relatie?

Petra: *(barst in lachen uit)* Een serieuze relatie. Dat moeten jullie nodig zeggen. Lida. Ik geloof dat die helemaal nooit een relatie gehad heeft. Wel? Lida? Hilda. Een relatie met haar getrouwde baas. Hoe is het eigenlijk met je dochter Renate? Mona met haar drugsdealer uit Suriname. En jullie praten over mijn serieuze relatie. Laat me niet lachen. *(ze begint plotseling te huilen. Door haar snikken heen:)* Ik bedoel het niet zo. Dat weten jullie ook wel. Ik hou toch van jullie. Jullie zijn toch mijn zussen. Ik heb toch niemand anders.

Lida: *(gaat naar haar toe en legt een arm om haar heen. Haar moederlijke gevoelens spreken)* Stil maar. Dat weten we toch. Al zien we elkaar niet zo vaak, toch horen we bij elkaar.. En zeker op een ogenblik als dit.

Mona: *(is klaar met de bloemen)* Zo is het. Kom eens kijken Petra. Is het zo goed? *(Lida leidt Petra naar de kist. Petra knielt plotseling neer en slaat een kruis. Mona ziet het)* Wat krijgen we nou? Ben je katholiek geworden?

Petra: *(staat op)* Nee, nee, ik weet ook niet wat me overkomt.. Misschien komt het wel door die musical. Daarin word ik katholiek en leert de kapelaan me allerlei roomse gebruiken. We worden verliefd en krijgen een verhouding.

Lida: Hou op!

Petra: *(verbaasd)* Het is maar een stuk. Het is niet echt.

Mona: Vertel verder. Het is juist spannend.

Petra: Verder niks. Of eigenlijk begint het dan pas. Je moet maar komen kijken.

Hilda: Dat doen we. Weet je nog Lida, dat mamma ook zo'n roomse periode heeft gehad. We moesten alle drie naar de kerk en jij weigerde pertinent. Wat ze ook soebatte of boos werd, jij ging niet mee.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto